

[Forsvarsministeren.]

kan løse en eneste Kampopgave. Ser man f. Eks. paa Gennemsejlingsfarvandene, deres Interesse og den Maade, hvorpaa de kan komme til at spille med ind under en Krig, viser det sig netop, at dér staar man fuldkommen ude af Stand til at løse en hvilken som helst Art af Kampopgave. Hvis derfor en Krig skulde ligge indenfor de nære Muligheders Omraade, haster det saa meget mere med at komme bort fra en Ordning, der rummer alle Farer uden at skabe den ringeste Betryggelse.

Naar det ærede Medlem advarer imod den isolerede Afrustning, fordi vi gennem Afrustning ligesom frigør os for vore Forpligtelser til at stille os solidarisk med andre Stater, maa det ikke glemmes, at der findes 4 afrustedes Stater, som ikke afrustedes for at frigøre sig for Forpligtelser, men som i Fredens Interesse blev tvunget til at afruste af dem, der sejrede, og som erklærede, at det var deres Hensigt at gaa samme Vej. Disse 4 Stater har afrustet i et Omfang, der er mindst lige saa omfattende som det, vi her foreslaar.

Jeg har endnu et Par Bemærkninger til det ærede Medlem (Ellinger) i Anledning af Angrebene paa den højtærede Udenrigsminister for hans Stilling under Verdenskrigen — det var maaske egentlig ikke Angreb, det var vel snarere en Ros, der faldt paa en saadan Maade, at bag Rosen laa Angrebet — og for den Maade, hvorpaa han som Forsvarsminister under Krigen brugte saa mange Penge, som der ingen Sinde tidligere var brugt paa dette Omraade. Man slutter saa: det viser sig altsaa, at naar det kniber, gælder Teorierne ikke længer, saa anvender man en anden Maalestok. Jeg vil gerne sige, at den Slags Argumenter møder man jævnligt fra unge Mennesker, naar man kommer til Møder ude i Landet, og dér er der ikke noget at sige til dem; men det irriterer mig, naar jeg hører saadanne Betragtninger fra ældre Medlemmer af Tingene, som ikke kan undgaa at vide Besked med, hvordan Landet ligger. Er det da saadan, at den nuværende Udenrigsminister under Krigen brugte alle de Penge, der blev brugt, fordi han ansaa det for en bydende Nødvendighed? Enhver ved, at noget saadant var ingenlunde Tilfældet. Det første, den daværende Regering foretog sig, den Gang Verdenskrigen udbrød, var at spørge, om der ikke var Anledning til under Krigen at tage en Regering, sammensat af de forskellige politiske Partier, og da det blev afvist, kom den nuværende Udenrigsminister, den daværende Forsvarsminister til

Tingenes Finansudvalg og sagde: Hvis jeg skal fortsætte, maa jeg forlange bestemt, at vi, saa længe Krigen varer, standser med vore indbyrdes Kævlerier om Militærspørgsmaalet. Hvis vi skal fortsætte herhjemme med Diskussioner i Rigsdagen og i det offentlige Liv om, hvad Militæret skal bruges til, kan det rumme en større Fare end alt andet. Derfor maa vi forstaa, at under Krigen maa Villierne bøje sig mod hinanden; det kan ikke nytte, at Socialdemokraterne mener, at de kan komme ned til det Minimum af Militærvæsen, som de anser for fornødent og tilstrækkeligt, og de Konserverative maa forstaa, at de ikke kan faa deres Villie med Mobilisering og med Anskaffelse af Materiel ud over alle Grænser. Hvis vi skal naa hinanden, maa vi se at ordne det paa den Maade, at vi arbejder i god Forstaaelse med hinanden. Det blev alle Parter enige om, og Forsvarsministeren erklærede da, at han skulde prøve paa at administrere saaledes, at det ikke blev ensidigt. For at undgaa en saadan indre Kamp, medens Krigen stod paa — for det altoverskyggende var det ene: at holde Danmark udenfor Krigen —, blev en hel Del af de paa-gældende Bevillinger givet. Jeg skal blot nævne et enkelt Eksempel. Forsvarsministeren kunde administrativt, uden at spørge Rigsdagen, bestemme, hvor stor Sikringsstyrken skulde være, hvor mange Mand der skulde ind, kunde reducere Sikringsstyrken eller forøge den; det hvilede paa et Skøn i Ministeriet, Lovene foreskrev intet i saa Henseende. Men Forsvarsministeren rettede sig stedse efter Partiernes og foretog ingen Forandringer, før han havde Partiernes Tilslutning. Et af Folketingets Medlemmer, Folketingsmand N. Neergaard stod op i Folketingssalen og erklærede, at efter hans Skøn kunde Sikringsstyrken være mindre, end den var. Forsvarsministeren stod op og sagde: Heri er jeg ikke uenig med Dem, og jeg er parat til at indskrænke Sikringsstyrken ret væsentligt. Det vilde jo have betydet, at en Bunke Penge var sparet, for det var meget kostbart at have Sikringsstyrken inde. Men i Overensstemmelse med Aftalen gik Forsvarsministeren til Finansudvalgene og spurgte dem: Vil man her være med til at begrænse Sikringsstyrken, for jeg er parat? De Konserverative svarede — jeg kan sige selvfølgelig —: Nej, det vil vi ikke. De vilde helst have flere ind og vilde absolut ikke finde sig i en Indskrænkning, og Venstre erklærede, at under de daværende Forhold vilde de heller ikke, og Sikringsstyrken blev da inde for at undgaa Kævl om det Spørgsmaal. Nu er det